

VERTALINGEN DIE RESONEREN

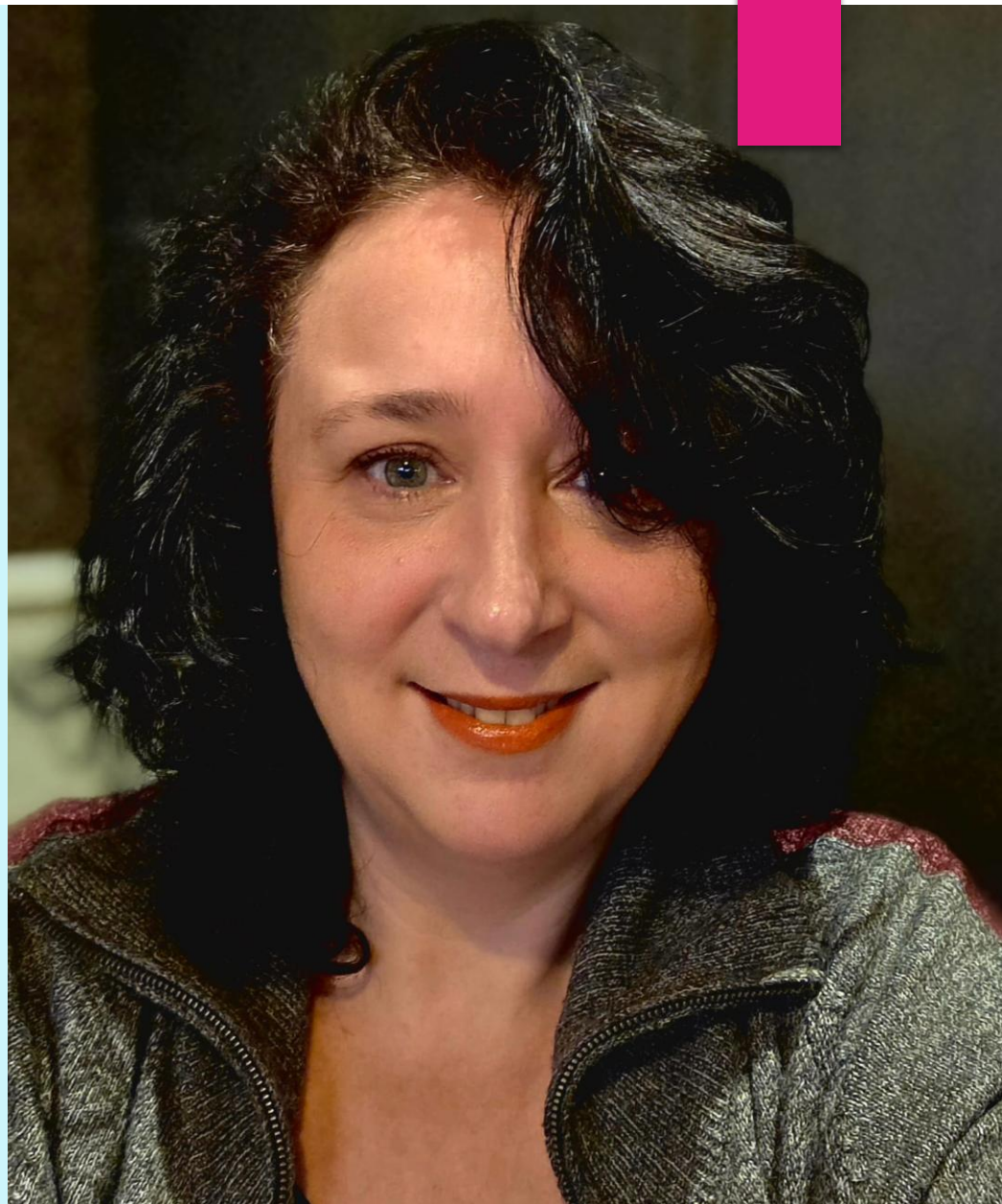
CECILIA CAMPOS

Literaire vertalingen die aanvoelen als native

Andere partijen vertalen je boek. **Ik zorg dat het werkt in een nieuwe taal.**

Met een **universitaire opleiding Internationale Communicatie**, **20+ jaar** ervaring als **internationale marketeer** én als **bestverkopende auteur**, lever ik literaire kwaliteit met een efficiënte MTPE-werkwijze.

- ▶ Engels – Nederlands
- ▶ Nederlands – Engels
- ▶ Spaans – Engels
- ▶ Spaans – Nederlands

**Werk je met
mij samen,
dan krijg je:**

- **EEN VERTALING DIE LEEST ALS EEN ORIGINEEL**
- **VOLLEDIGE CONSISTENTIE IN TONE OF VOICE EN STIJLBEHOUD VAN NARRATIEVE SPANNING EN FLOW**
- **EFFICIËNT EN SCHAAALBAAR, MET EEN PROFESSIONELE MTPE-AANPAK**
- **GESCHIKT VOOR COMMERCIËLE INTERNATIONALE UITGAVE**

Mijn resultaten

Vertalingen die verkopen

- Meerdere keren **Top 10 bestsellerlijsten**

- Enthousiaste lezers

Community Reviews

★★★★★

January 24, 2026

Lover is book 2 of the "Fear Not" series by Cecilia Campos. Make sure you check the warning at the beginning, this one hits **HARD!!** Grab your tissues cause oh boy does this book deliver! Im so excited I got to read through this as soon as I finished the first book! Yeah this book hits hard, but like the book says, its like a car crash you just cant look away from! Im in love with this author and absolutely want more!

**Nog meer
successen**

Literaire
Parel

Longlist Literaire Parel
Publieksprijs

 kobo

Top 5 categorie

 kobo

Top 5 Kobo Originals
Schrijfwedstrijd

amazon

Top 5 categorie

VOORBEELD 1: NEDERLANDS – ENGELS (Emotioneel)

In ... en uit. Haar ademhaling gaat gelijkmatig. Het zachte gepiep van de monitoren vult de kamer, cijfers dansen op het scherm voor mijn ogen, maar betekenen niets voor me. Alleen de stilte ... die is dreigender dan welk getal dan ook.

Mijn hand rust op de hare, voorzichtig, alsof ik bang ben haar te breken. Haar huid is kil, en de kou verspreidt zich van mijn vingers naar mijn hart. Ik pak haar hand steviger vast, maar er komt geen reactie. Ze ligt er ... en toch ook niet.

'We zien hersenactiviteit,' hoor ik plotseling achter me. Ik draai me traag om en kijk recht in de ogen van mijn maat Memphis, nog steeds strak in zijn witte doktersjas. Zijn glimlach is dun, half vol belofte, half vol realisme.

'Is dat goed nieuws?' vraag ik, meer met hoop dan met verstand.

Hij zucht bijna onhoorbaar, alsof hij dit vaker heeft moeten uitleggen. 'Het betekent niet dat ze herstelt ... maar we hadden geen enkele hersenactiviteit verwacht. Dus het is ... iets. Een signaal.'

Zijn woorden hangen in de lucht, maar mijn gedachten keren terug naar haar. Ik knik, keer me weer naar haar toe en knijp opnieuw in haar hand. Leeg. Slap. Niets.

Vooroverbuigend laat ik mijn lippen zachtjes op haar wang rusten, op dat kleine stukje huid dat niet verborgen ligt onder de maskers en slangen. Mijn kus verdwijnt in de koude stilte.

In ... and out. Her breathing is steady, the soft beeping of the monitors filling the room. Numbers dance on the screen before my eyes, but they mean nothing to me. Only the silence remains, sharper and heavier than any number could ever be.

My hand rests gently on hers, as if she's made of glass and I might shatter her. Her skin is cold, the chill creeping from my fingertips straight into my chest. I squeeze her hand a little tighter, desperate for any sign of life, but there's nothing. She's here ... and yet she isn't.

"We're seeing brain activity," a voice behind me says, sudden and cutting through the quiet. I turn slowly and find myself face-to-face with Memphis, my friend, still snug in his white doctor's coat, his thin smile a flicker of hope tempered by realism.

"Is that good news?" I ask, my voice more hopeful than rational.

He exhales softly, the kind of sigh that says he's explained this a dozen times before.

"It doesn't mean she's waking up ... but we didn't expect brain activity at all. So, it's ... something. A signal."

His words linger in the air, but my mind drifts back to her. I nod absently, turn back, and squeeze her hand again. Empty. Limp. Nothing.

Leaning forward, I press my lips gently to her cheek, to that tiny patch of skin untouched by wires and tubes, my kiss vanishing into the icy silence.

VOORBEELD 2: ENGELS - NEDERLANDS (Actie)

I leap up and race toward the door, catching it just before it clicks into the lock. The lock I don't have a key for, the one that would keep me trapped here, forever and glance down the hallway, seeing both men still talking, walking around the corner.

Thank God. Then, carefully, I step out of the room and head the other way.

There's no one in the hallway, no one on the stairs - it's the perfect time to escape. Yet my feet freeze, caught in hesitation. The slaves... should I warn them? This might be their one shot at freedom, too. But then what? Chaos would erupt immediately. An uprising. Screams, panic. And I'd lose my one advantage: the fact that no one's looking for me, that no one knows where I am or what I'm doing.

Every second I stand still, feels like time stolen. So, I just start walking.

These damned tunnels are a maze. Left, right... it all just circles back. Every corridor seems to lead me right back to that same central workshop, where the slaves keep working, mechanical and lifeless, unaware of the storm looming above them. They don't know I'm standing here, caught in doubt, with freedom so close I can almost taste it.

Ik spring overeind en vlieg naar de deur toe en krijg hem net te pakken voordat hij in het slot valt. Het slot waar ik geen sleutel voor heb en die ik anders met geen mogelijkheid open had kunnen krijgen.

Ik kijk nog even de gang in en zie beide mannen druk pratend de hoek om lopen en denk, dank u god! En loop dan heel voorzichtig de kamer uit en de andere kant op.

Er is niemand in de gang, niemand op het trappenhuis - het is het perfecte moment om te ontsnappen. Mijn voeten blijven echter stilstaan, gevangen in een aarzeling. De slaven ... moet ik ze waarschuwen? Dit is ook hun kans op vrijheid, misschien wel de enige. Maar wat dan? Er zou onmiddellijk chaos uitbreken. Misschien wel een opstand. Geschreeuw, paniek. Dan zou ik misschien mijn enige voordeel verliezen: het feit dat niemand me nog mist, dat niemand weet wat ik van plan ben.

Elke seconde waarin ik niets doe, voelt als gestolen tijd. De weg door die verdomde tunnels is gewoon onvindbaar. Links, rechts ... het is allemaal één groot doolhof. Elke gang lijkt me terug te leiden naar dezelfde centrale werkplaats, waar de slaven, als zielloze machines, onverstoorde doorwerken. Ze hebben geen idee van de storm die boven hun hoofden hangt. Geen idee dat ik hier sta, twijfelend, met de vrijheid bijna binnen handbereik.

VOORBEELD 3: SPAANS - NEDERLANDS

Un momento después, siento el calor de las lágrimas deslizándose por mis mejillas mientras mis dedos se deslizan sobre las teclas del piano. La música, normalmente mi refugio, mi escape, se siente diferente esta noche. No me tranquiliza; amplifica todo. Las melodías llevan el peso de mi confusión y mi pecho se aprieta con cada nota. No estoy llorando por la música. Estoy llorando por ella.

Angelina.

Ya no sé qué hacer con estos sentimientos. Cada vez que la veo, es como una atracción magnética contra la que lucho con todas mis fuerzas. Pero es agotador, implacable. Cuanto más la empujo hacia abajo, más fuerte vuelve. Me estoy agotando, y puedo sentirlo.

La última nota se queda en el aire, una suave ola de aplausos rompe el silencio y miro hacia arriba. Allí está ella, de pie en la puerta, mirándome.

Su presencia me golpea como siempre: un torrente de emociones contradictorias.

—Tocas muy bien. —dice.

Mantengo la boca cerrada mientras camina hacia mí, pero por dentro es un caos. Mis pensamientos son como cables sueltos, chisporroteando y agitándose en todas direcciones, completamente fuera de control.

Even later rollen de tranen langzaam over mijn wangen terwijl mijn vingers over de toetsen dansen. De klanken van de piano geven me altijd een soort rust, een ontsnapping aan de chaos in mijn hoofd. Maar vanavond is anders. Nu huil ik niet vanwege de muziek, maar vanwege Angelina.

Ik weet niet meer wat ik met mijn gevoelens aan moet. Elke keer als ik haar zie, voel ik die aantrekkingskracht die ik koste wat kost op afstand probeer te houden. Maar het wordt steeds moeilijker ... steeds vermoeiender.

De muziek stopt en een zachte golf van applaus klinkt. Ik draai me om en zie Angelina daar staan.

Haar verschijning brengt altijd een wirwar van emoties teweeg in mij.

'Wat kun je toch mooi spelen,' zegt ze.

Mijn mond blijft gesloten terwijl ze dichterbij komt, maar vanbinnen kolkt het. Mijn gedachten schieten alle kanten op, als losgeslagen draden waar ik geen vat op krijg.

VOORBEELD 4: SPAANS - ENGELS

Un momento después, siento el calor de las lágrimas deslizándose por mis mejillas mientras mis dedos se deslizan sobre las teclas del piano. La música, normalmente mi refugio, mi escape, se siente diferente esta noche. No me tranquiliza; amplifica todo. Las melodías llevan el peso de mi confusión y mi pecho se aprieta con cada nota. No estoy llorando por la música. Estoy llorando por ella.

Angelina.

Ya no sé qué hacer con estos sentimientos. Cada vez que la veo, es como una atracción magnética contra la que lucho con todas mis fuerzas. Pero es agotador, implacable. Cuanto más la empujo hacia abajo, más fuerte vuelve. Me estoy agotando, y puedo sentirlo.

La última nota se queda en el aire, una suave ola de aplausos rompe el silencio y miro hacia arriba. Allí está ella, de pie en la puerta, mirándome.

Su presencia me golpea como siempre: un torrente de emociones contradictorias.

—Tocas muy bien. —dice.

Mantengo la boca cerrada mientras camina hacia mí, pero por dentro es un caos. Mis pensamientos son como cables sueltos, chisporroteando y agitándose en todas direcciones, completamente fuera de control.

A moment later, I feel the warmth of tears sliding down my cheeks as my fingers glide across the piano keys. The music, normally my refuge, my escape, feels different tonight. It doesn't soothe me; it amplifies everything. The melodies carry the weight of my turmoil, and my chest tightens with each note. I'm not crying because of the music. I'm crying because of her.

Angelina.

I don't know what to do with these feelings anymore. Every time I see her, it's like a magnetic pull that I'm fighting with every ounce of strength I have. But it's exhausting, relentless. The more I push it down, the stronger it comes back. I'm wearing myself thin, and I can feel it.

The last note lingers in the air, a soft wave of applause breaks the silence, and I look up. There she is, standing in the doorway. Watching me.

Her presence hits me like it always does, with a flood of conflicting emotions

"You play so beautifully," she says.

My mouth stays shut as she walks toward me, but inside, it's chaos. My thoughts are like loose wires, sparking and flailing in all directions, completely out of control.

**Wil je weten
hoe ik werk?**

**STUUR MIJ EEN
HOOFDSTUK OP
(MAX. 3.000 WOORDEN)
EN ONTVANG EEN
PROEFVERTALING.**

Contact

- ▶ 0646188075
- ▶ ceciliavdvelde@outlook.com
- ▶ cecilia-campos.com